

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **W.**, nar. X., štátny príslušník Kórejskej republiky, bytom H., právne zastúpeného Prof. JUDr. P., CSc., advokátom V., proti žalovanému: **Riaditeľstvo cudzineckej polície Banská Bystrica**, Skuteckého č. 15, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. UHCP-94-2/RCP-BB-SK-2008 zo dňa 26.11.2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/5/2009-63 zo dňa 16.12.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/5/2009-63 zo dňa 16.12.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. p. UHCP-94-2/RCP-BB-SK zo dňa 26.11.2008, ktorým žalovaný

potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Žilina č. p. UHCP-82-6/RCP-BB-CP-ZI-AV-2008 zo dňa 8.10.2008 o administratívnom vyhostení žalobcu a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“) a určil žalobcovi povinnosť vycestovať z územia Slovenskej republiky do 30 dní od vydania tohto rozhodnutia. O trovách rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol po tom, čo došiel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom. V odôvodnení uviedol, že sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca sa zdržiaval na území Schengenského priestoru po 9.9.2008 neoprávnene a teda keď sa dňa 8.10.2008 dostavil na Oddelenie cudzineckej polície v Žiline, bolo správne zistené, že sa dopustil priestupku neoprávneného vstupu na územie Slovenskej republiky a vznikol tak dôvod administratívneho vyhostenia v zmysle § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona.

Krajský súd uviedol, že v konaní bolo zistené, že žalobca vstúpil na územie Slovenskej republiky s platným cestovným dokladom ale bez víz, v domnení, že neprekročil povolený počet dní na polrok, pretože nevedel, že obmedzenie sa týka celého Schengenského priestoru. Poukázal na čl. 20 ods. 2 Dohody k vykonaniu Schengenskej dohody a konštatoval, že toto ustanovenie platí iba pre tie prípady, pokiaľ by bola upravená medzi štátmi iná lehota, než bola lehota stanovená na voľný pohyb cudzincov v zmysle čl. 20 ods. 1. Vyslovil názor, že aj keď v danom prípade dohody neustanovujú obmedzenie celkovej doby pobytu, ako je to uvedené v čl. 5 kódexu a v čl. 20 ods. 1 Dohody k vykonaniu Schengenskej dohody, neznamená to, že po prerušení pobytu takejto osobe opätovne vznikne nárok na možnosť pobytu bez víz na dobu ďalších 90 dní na území Schengenského priestoru.

K predloženého potvrdeniu Slovenskej agentúry S. zo dňa 21.11.2008 súd uviedol, že táto skutočnosť by mala význam len pre udelenie prechodného pobytu žalobcovi pre prípad vykonávania pracovnej činnosti, avšak zo zápisnice zo dňa 8.10.2008 je zrejmé, že žalobca o takýto pobyt nežiadal, keďže sa bol len prihlásiť na krátkodobý pobyt v zmysle § 49 ods. 2 písm. a/ zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie a žiadal ho zmeniť a správne rozhodnutia oboch stupňov zrušiť dôvodiac, že sa území Schengenského priestoru sa zdržiaval legálne aj po dátume 9.9.2008, pretože sa nezdržiaval na území Českej republiky viac ako 90 dní, ale svoj predchádzajúci pobyt dňa 27.7.2008 vycestovaním mimo Schengenský priestor ukončil a od 27.7.2008, kedy sa do Českej republiky znovu vrátil, mu zároveň začala plynúť nová lehota na pobyt na jej území v zmysle Dohody medzi českou republikou a Kórejskou republikou. Vyjadril názor, že táto dohoda má pri aplikácii prednosť v súlade s čl. 20 ods. 2 Dohody k vykonaniu Schengenskej dohody a vzhľadom na to, že Česká republika je súčasťou Schengenského priestoru, zdržiaval sa žalobca na území Českej republiky a tým aj na území Schengenského priestoru legálne a preto sa nemohol dopustiť priestupku neoprávneného vstupu na územie Slovenskej republiky a teda nevznikol ani žiaden dôvod na jeho administratívne vyhodenie.

Žalobca vyjadril názor, že podľa dohody medzi Českou republikou a Kórejskou republikou občania Kórejskej republiky môžu voľne vstupovať na územie Českej republiky za účelom pobytu nie dlhšieho ako 90 dní od vstupu a teda aj kórejský občan vycestuje pred uplynutím 90 dní mimo Schengenský priestor a následne sa vráti na územie Českej republiky. Začne mu po návrate na územie Českej republiky, t. j. od ďalšieho vstupu znovu plynúť 90 dní, počas ktorých sa na území Českej republiky môže zdržiavať. Podľa neho je úprava lehoty v čl. 20 ods. 1 Dohody k vykonaniu Schengenskej dohody iná ako lehota v dvojstrannej Dohode medzi Českou republikou a Kórejskou republikou, pretože dvojstranná dohoda neobsahuje obmedzenie v rozsahu, v akom ho obsahuje Dohoda k vykonaniu Schengenskej dohody.

Ďalej uviedol, že dňa 9.6.2008 pricestoval na územie Schengenského priestoru cez letisko Praha – Ruzyně a v Česku sa zdržiaval do 27.7.2008, kedy vycestoval do Chorvátska, čím Schengenský priestor opustil. V ten istý deň sa do Českej republiky vrátil a zotrval tu do dňa 25.9.2008, kedy odcestoval do Kórejskej republiky. Do Českej republiky, teda na územie Schengenského priestoru, sa vrátil 4.10.2008 s tým, že na územie Slovenskej republiky pricestoval 5.10.2008 a dňa 8.10.2008 – teda v zákonnej lehote - sa dostavil na príslušné Oddelenie cudzineckej polície v Žiline za účelom prihlásenia sa na krátkodobý pobyt. Vyjadril presvedčenie, že tento jeho postup bol jednak v súlade s čl. 22 Dohody k vykonaniu Schengenskej dohody a jednak aj v súlade s § 49 ods. 2 písm. a/ zákona a zároveň aj dokazuje jeho snahu postupovať v súlade s právnym poriadkom a svoj pobyt riadne legalizovať.

Tvrdenie žalovaného, že počas pobytu od 9.6.2008 do 25.9.2008 nebol v štátoch Schengenského priestoru držiteľom platného povolenia na pobyt a že sa v Schengenskom priestore zdržiaval viac ako tri mesiace v priebehu šiestich mesiacov, čím porušil Kódex schengenských hraníc, podľa žalobcu neobstojí, pretože v čase zdržiavania sa na území Českej republiky, ktorá je súčasťou Schengenského priestoru, žiadne povolenie na pobyt - vzhľadom na prednosť Dohody medzi Českou republikou a Kórejskou republikou, nepotreboval a teda v Schengenskom priestore sa zdržiaval legálne. Tiež uviedol, že žalovaným prezentovaný názor odporuje všeobecným výkladovým metódam a je v rozpore s doslovným znením čl. 20 ods. 2 Dohody k vykonaniu Schengenskej dohody, pretože vzhľadom na jasnú formuláciu uvedeného čl. 20 ods. 2 treba vykladať normu v takom rozsahu, ktorý presne zodpovedá doslovnému vymedzeniu jej obsahu.

Zdôraznil, že bilaterálna dohoda medzi Českou republikou a Kórejskou republikou má vzhľadom na čl. 20 ods. 2 Dohody k vykonaniu Schengenskej dohody charakter *lex specialis* a preto má pri aplikácii prednosť, pričom toto platí rovnako aj pre dohodu medzi Slovenskou republikou a Kórejskou republikou. Preto podľa názoru žalobcu rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávneho vyhodnotenia vzájomného vzťahu jednotlivých právnych predpisov upravujúcich pobyt cudzincov na území Schengenského priestoru.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na bod 4 dohody medzi Slovenskou republikou a Kórejskou republikou, podľa ktorého sa na štátnych občanov zmluvných strán, ktorí vstúpili na územie druhej zmluvnej strany, vzťahujú zákony a iné právne predpisy v príslušnej krajine, týkajúce sa vstupu a pobytu cudzincov, z čoho možno jednoznačne vyvodiť záver, že na žalobcu sa vzťahuje dohoda uzatvorená medzi Slovenskou republikou a Kórejskou republikou a preto tvrdenia žalobcu o dohode medzi Českou republikou a Kórejskou republikou sú bezpredmetné, pretože ide o právny predpis, ktorý nie je súčasťou právneho systému Slovenskej republiky a na jej území neplatí.

Žalovaný konštatoval, že bolo jednoznačne preukázané, že žalobca porušil čl. 5 kódexu. Zo zápisnice vyplýva samotný fakt neoprávneného vstupu a pobytu žalobcu, keďže žalobca vstúpil na územie Schengenského priestoru dňa 9.6.2008, pričom tento deň je považovaný za deň prvého vstupu účastníka konania do Schengenského priestoru a od tohto dňa začala plynúť lehota troch

mesiacov v rámci obdobia šiestich mesiacov, kedy sa na vstup a pobyt žalobcu vzťahuje a aplikuje čl. 5 kódexu. Uviedol, že žalobca sa zdržiaval oprávnene na území Schengenského priestoru v zmysle uvedeného článku do 9.9.2008, t. j. do dňa skončenia lehoty troch mesiacov v rámci obdobia šiestich mesiacov, pričom v uvedenej lehote je započítané aj obdobie prerušenia tejto lehoty vycestovaním mimo Schengenského priestoru a od tohto dňa žalobca mal mať pre vstup a pobyt na území Slovenskej republiky - teda aj na vstup a pobyt na území niektorého zo štátov Schengenského priestoru, platné povolenie na pobyt alebo vízum. K začiatku plynutia lehoty prvého dňa vstupu poukázal na čl. 20 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, v zmysle ktorého cudzinci, ktorí nepodliehajú vízovej povinnosti, sa môžu voľne pohybovať na území zmluvných strán, najviac však 3 mesiace počas doby 6 mesiacov odo dňa prvého vstupu.

K názoru žalobcu, že ak by sa v prípade každého vstupu na územie Schengenského priestoru alebo na územie Slovenskej republiky, začala zakaždým počítať nová lehota plynutia obdobia, počas ktorého sa môže cudzinec zdržiavať legálne na území, sa vyjadril, že takto by sa minul účel opatrenia v oblasti spoločnej politiky vzťahujúcej sa na hraničné kontroly, azyl a prisťahovalectvo členských štátov, ktorý je stanovený v čl. 77 ods. 2 Zmluvy o fungovaní EÚ platnej od 1.12.2009, kde je jednoznačne stanovené prijať opatrenia týkajúce sa spoločnej politiky v oblasti víz a iných povolení na krátkodobý pobyt a podmienok, za ktorých môžu štátni príslušníci tretích krajín počas krátkeho obdobia voľne cestovať v rámci EÚ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.5.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca vstúpil do Schengenského priestoru dňa 9.6.2008 a to do Českej republiky cez medzinárodné letisko Praha – Ruzyně. V Českej republike, kam bol vyslaný zamestnávateľom na služobnú cestu, sa zdržiaval do 25.9.2008, s prerušením dňa 27.7.2008, kedy vystúpil zo Schengenského priestoru cez Slovinsko

do Chorvátska a v ten istý deň sa aj vrátil do Českej republiky. Z Českej republiky vycestoval po skončení služobnej cesty do Kórey dňa 25.9.2008. Následne bol zamestnávateľom vyslaný na služobnú cestu do Slovenskej republiky, pričom žalobca pricestoval do Prahy dňa 4.10.2008 a dňa 5.10.2008 vstúpil na územie Slovenskej republiky.

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. p. UHCP-82-6/RCP-BB-CP-ZI-AV-2008 zo dňa 8.10.2008 žalobcu administratívne vyhostil a zakázal mu vstup na územie Slovenskej republiky na dobu jedného roka, t. j. od 8.10.2009, z dôvodu, že sa na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene podľa čl. 5 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 562/2006, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona. Zároveň mu uložil povinnosť podľa § 57 ods. 4 zákona vycestovať z územia Slovenskej republiky do 30 dní od vydania rozhodnutia. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobca počas pobytu od 9.6.2008 do 25.9.2008 nebol v štátoch Schengenského priestoru držiteľom platného povolenia na pobyt a že sa v ňom počas doby 6 mesiacov odo dňa prvého vstupu zdržiaval viac ako 3 mesiace, čím porušil čl. 5 Kódexu schengenských hraníc a naplnil tak skutkovú podstatu priestupku podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona. Prvostupňový správny orgán poukázal aj na čl. 20 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, v zmysle ktorého sa cudzinci nepodliehajúci vízovej povinnosti môžu voľne pohybovať na území zmluvných strán, najviac však 3 mesiace počas 6 mesiacov odo dňa prvého vstupu.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, odôvodnené v podstate rovnakými skutočnosťami ako odvolanie proti rozsudku krajského súdu, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. p. UHCP-94-2/RCP-BB-SK-2008 zo dňa 26.11.2008 tak, že odvolanie zamietol a rozhodnutie prvého stupňa potvrdil, keď po zhodnotení všetkých dôkazov a posúdení odvolacích dôvodov žalobcu došiel k záveru, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi platnými na území Slovenskej republiky.

V predmetnej právnej veci neboli spornými skutkové zistenia správneho orgánu týkajúce sa príchodu, odchodu a dĺžky pobytu žalobcu v Schengenskom priestore. Tieto zistenia žalobca ani nenamietal. Sporným však ostal výklad noriem upravujúcich pobyt cudzincov v Schengenskom priestore.

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15.3.2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) stanovuje v čl. 5 podmienky pre vstup štátnych príslušníkov tretej krajiny. Podľa ustanovenia 1. bodu písm. a/ **na pobyt, ktorý nepresiahne tri mesiace v rámci obdobia šiestich mesiacov, musia štátni príslušníci tretej krajiny mať platný cestovný doklad alebo doklady, ktoré ich oprávňujú prekročiť hranicu.**

Podľa čl. 20 *Dohovoru o vykonávaní Schengenskej dohody* zo 14.6.1985 medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach:

1. **Cudzinci, ktorí nepodliehajú vízovej povinnosti, sa môžu voľne pohybovať na území zmluvných strán po dobu maximálne troch mesiacov počas obdobia šiestich mesiacov odo dňa prvého vstupu a pokiaľ spĺňajú podmienky vstupu uvedené v článku 5 (1) (a), (c), (d) a (e).**

2. Odsek 1 sa nedotýka práva každej zmluvnej strany predĺžiť pobyt cudzinca nad dobu troch mesiacov na jeho území za výnimočných okolností, alebo v súlade s bilaterálnymi dohodami uzavretými pred nadobudnutím účinnosti tohto dohovoru.

Vstup a pobyt kórejských občanov na území Slovenskej republiky a naopak upravuje *Dohoda medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Kórejskej republiky o bezvízovom styku* zo dňa 15.6.1995, ktorá bola uverejnená v Zbierke zákonov ako Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 12/1996 Z.z.

V zmysle 1. bodu tejto dohody **štátni občania zmluvných strán, ktorí sú držiteľmi platného cestovného dokladu, môžu vstúpiť na územie druhej zmluvnej strany bez víza na pobyt nepresahujúci deväťdesiat (90) dní za predpokladu, že cieľom ich pobytu nie je vykonávať zárobkovú alebo platenú činnosť.**

Z obsahu vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že žalobca ako občan Kórejskej republiky sa v Schengenskom priestore mohol bez víz a osobitného povolenia na pobyt voľne pohybovať po dobu troch mesiacov a to v rámci šesťmesačného obdobia, ktoré začalo plynúť v deň jeho prvého vstupu na územie Schengenského priestoru, teda 9.6.2008. Od tohto dňa až do 9.12.2008 sa teda

mohol voľne pohybovať v Schengenskom priestore a to tak, aby jeho pobyt v krajinách patriacich do tohto priestoru nepresiahol spolu obdobie 3 mesiacov.

Zo spisu bolo preukázané a žalobca túto skutočnosť ani nepopieral, že v Českej republike, ktoré je súčasťou Schengenského priestoru, zotrval až do 25.9.2008, hoci svoj pobyt v Schengenskom priestore na 1 deň prerušil vycestovaním do Chorvátska. Aj podľa odvolacieho súdu bolo preto jednoznačne správnym orgánom preukázané, že v októbri 2008 jeho pobyt v Schengenskom priestore bez víz už presahoval ustanovené 3-mesačnú maximálnu dobu pobytu.

Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením neopodstatnenosti námietky žalobcu ohľadne Dohody medzi Českou republikou a Kórejskou republikou, keďže je zrejme že táto dohoda nie je súčasťou slovenského právneho poriadku.

Podľa § 57 ods. 1 písm. c/, bod 1. zákona policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak bez oprávnenia vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona priestupku sa dopustí ten, kto neoprávnene vstúpi na územie Slovenskej republiky, neoprávnene sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo neoprávnene vycestoval z územia Slovenskej republiky.

Odvolací súd je v zmysle § 212 ods. 1 OSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a keďže žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové námietky, ktorými by sa už nebol zaoberal krajský súd, s jeho odôvodnením rozsudku sa odvolací súd stotožňuje a odvolací súd nezistil ani žiadne vady konania pred krajským súdom, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP), rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní nebol úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 18. mája 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová